

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. U.**, zastoupen Mgr. Karlem Benešem, advokátem, Karla IV. 430, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 3/2004 - 23 ze dne 28. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Karlu Benešovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč. Odměna bude poukázána ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 3/2004 - 23 ze dne 28. 4. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6507/VL - 11 - 04 - 2003 ze dne 6. 1. 2004, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud,

který ve věci rozhodoval, se nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu, tj. nezabýval se tím, zda žalovaný zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, jak mu ukládá § 32 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel uplatňuje tvrzení proti žalovanému, a sice že jeho rozhodnutí postrádá formální náležitosti, neboť z něj nevyplývá, čím se při rozhodování řídil, které skutečnosti byly podkladem jeho rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právního předpisu. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud, stejně jako žalovaný, se nezabýval tím, zda v případě stěžovatele nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, přitom se omezil na obecné a ničím nepodložené konstatování, že stěžovateli v zemi původu žádné pronásledování nehrozí, aniž by se v souvislosti s aplikací § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu vypořádal s pojmem „zjevně nedůvodně“. V dosavadním řízení navíc nebylo zkoumáno, zda Ukrajina je státem, který splňuje podmínky definice třetí bezpečné země, krajský soud se navíc nevypořádal s definicí pronásledování a jeho rozsudek je z tohoto důvodů nepřezkoumatelný. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, zároveň žádá o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranitelné vady podání, přitom poukazuje na absenci údaje o zastoupení a na to, že stěžovatel z pobytového střediska, jehož adresu uvádí, odešel, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným uváděl, že ze země svého původu vycestoval z toho důvodu, že si půjčil peníze, které nemohl vrátit. Dlužil tedy věřiteli, ten požadoval splacení stěžovatelova dluhu a začal stěžovateli vyhrožovat. Stěžovatel pracoval v zemi svého původu v zemědělství, nebyl tam však dostatek práce a i přes výkon práce v Polsku stěžovatel na splacení dluhu nevydělal. Odjel proto do České republiky, kde chtěl vydělat peníze, potřeboval tu však legalizovat svůj pobyt. Problémy se státními orgány v zemi svého původu stěžovatel neměl. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi svého původu mohl být vystaven pronásledování, a na základě § 16 odst. 1 písm. g) stěžovatelovu žádost zamítl. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž uvedl, že s ním nesouhlasí, že ještě jednou žádá o přezkoumání své žádosti a že prosí, aby z lidského pohledu nebyla jeho prosba zamítnuta, přitom poukázal na skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení. Krajský soud z takto podané žaloby dovodil, že stěžovatel zpochybňoval zákonnost postupu žalovaného při aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, zabýval se tedy přezkumem v takto vymezeném rozsahu a žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl žalovaným aplikován důvodně. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 8. 6. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 14. 6. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o důvody, o které stěžovatel svoji kasační stížnost opírá, které se promítají v přípustnosti kasační stížnosti, pak tvrdí-li stěžovatel, že rozhodnutí žalovaného postrádá formální náležitosti, neboť z něj nevyplývá, čím se při rozhodování řídil, které skutečnosti byly podkladem jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů

a při použití právního předpisu, tato námitka přípustnou není. Tato námitka nenalézá své opory v žalobě, jíž stěžovatel vymezil rozsah přezkumné činnosti krajského soudu. Podstatou kasačního důvodu podávaného z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je tvrzení vad řízení před žalovaným, pro které mělo být jeho rozhodnutí k uplatněným žalobním bodům soudem zrušeno, avšak nestalo se tak, přitom stěžovatel nezrušení rozhodnutí žalovaného z jím v žalobě uplatněných důvodů vytýká soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je pak kasační stížnost nepřípustná mimo jiné tehdy, pokud se opírá o jiné důvody, které nebyly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být nyní přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Mohl-li tedy stěžovatel vadu spočívající v absenci formálních náležitostí, jak nyní tvrdí, namítat již v řízení před krajským soudem a neučinil-li tak, pak v této části je jeho kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou a Nejvyšší správní soud se jí nemohl zabývat.

Ve zbylé části shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou. Proto napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrdí-li stěžovatel, že se krajský soud nezabýval tím, zda žalovaný zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, jak mu ukládá § 32 odst. 2 správního řádu, pak tato jeho námitka důvodnou není, neboť k takovému přezkumu krajským soudem nebyly dány důvody. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. je rozsah přezkumné činnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů vymezen žalobními body, nad které nelze zásadně soudní přezkum realizovat. Neučinil-li stěžovatel otázku rozsahu podkladů rozhodnutí ani přesnost a úplnost skutkových zjištění žalovaného předmětem přezkumu, když se omezil toliko na nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, tj. nesouhlas s tím, jak žalovaný „věcně“ rozhodl, což krajský soud se značnou mírou příznivosti pro stěžovatele posoudil jako námitku směřující do zákonnosti postupu žalovaného při aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (tedy ve skutečnosti do důvodnosti aplikace tohoto ustanovení), pak nebylo důvodu, aby krajský soud svoji přezkumnou činnost realizoval ve vztahu k dodržení procesních předpisů. Dovodil-li krajský soud na základě žalovaným zjištěného skutkového stavu důvodnost aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pak se nutně musel zabývat otázkou, zda takový závěr vyplývá ze skutkových zjištění, jak je učinil žalovaný. Dospěl-li přitom k tomu, že takový závěr na základě těch skutkových zjištění, jak je učinil žalovaný, učinit lze, pak tímto zjištěním byl naplněn rámec přezkumu, jak jej stěžovatel vymezil v žalobě.

Pokud dále stěžovatel namítá, že v dosavadním řízení navíc nebylo zkoumáno, zda Ukrajina je státem, který splňuje podmínky definice třetí bezpečné země, a že krajský soud se navíc nevypořádal s definicí pronásledování ani s otázkou zjevné bezdůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení azylu, pak ani těmto námitkám nelze přisvědčit. Pokud totiž podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a dovodil-li z obsahu stěžovatelovy žaloby, jak shora uvedeno, že stěžovatel směřuje do zákonnosti aplikace tohoto ustanovení, pak nebylo důvodu zabývat se otázkou, zda je Ukrajina státem splňujícím podmínky definice třetí bezpečné země či nikoli. Tato otázka by byla podstatnou tehdy, pokud by žalovaný své rozhodnutí opřel o § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tak tomu však v daném případě nebylo. Pokud jde o otázku pronásledování v zemi stěžovatelova původu, touto otázkou se krajský soud v rozsahu, jak bylo třeba s ohledem

na obsah a rozsah žalobních bodů uplatněných stěžovatelem (důvodům nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, jež stěžovatel v jeho rozhodnutí spatřoval), zabýval. Sám stěžovatel v žalobě nesprávný výklad pojmu pronásledování či jiná pochybení při jeho aplikaci nenamítal, a tedy aproboval-li krajský soud při přezkumu zákonnosti aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu závěry žalovaného, a tím potvrdil závěr o zjevné bezdůvodnosti stěžovatelovy žádosti, neboť ta jediná je pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu rozhodující, nebylo třeba, aby se této otázce věnoval odděleně a samostatně. Stěžovatel ostatně ani nyní v kasační stížnosti neuvádí, jak se měl krajský soud s definicemi pronásledování i zjevné bezdůvodnosti stěžovatelovy žádosti dále a podrobněji ve vztahu k žalobním bodům podaným stěžovatelem krajskému soudu vypořádávat. Ani v této části tedy není kasační stížnost důvodná.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud, stejně jako žalovaný, se nezabýval tím, zda v případě stěžovatele nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Z hlediska posouzení této námitky se musí Nejvyšší správní soud nutně nejprve zabývat otázkou, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně, neboť jen tak může posoudit, zda bylo třeba zabývat se splněním podmínek pro udělení azylu podávaných z § 13 a § 14 zákona o azylu či nikoli. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení setrval na konstataci důvodů, pro které o azyl požádal, směřujících k legalizaci pobytu v České republice a k vydělání peněžních prostředků na vrácení dluhu věřiteli stěžovatele, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno a že by dokonce byl za jejich uplatňování pronásledován. Stěžovatel rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 13 a 14 zákona o azylu, což také nečinil. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatel neuvedl ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohl být vystaven pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 13 ani § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud

nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval. Ze všech právě uvedených důvodů není stěžovatelova námitka absence posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem stěžovatele na přiznání jejího odkladného účinku.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl k jeho žádosti pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. JUDr. Věra Bedrníková po svém ustanovení usnesením krajského soudu č. j. 62 Az 3/2004 - 32 ze dne 23. 6. 2004 žádný úkon právní služby neučinila, a proto jí odměna nebyla přiznána. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu advokátovi Mgr. Karlu Benešovi, který byl stěžovateli následně ustanoven usnesením krajského soudu č. j. 62 Az 3/2004 - 40 ze dne 16. 7. 2004, a sice ve výši 1075 Kč (jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč a jeden režijní paušál ve výši 75 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu - první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b/ advokátního tarifu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu